

Annemie Struyf over balans

Ik ben blij met het leven dat ik leid, ik vond het heelijk dat ik nu, om mijn vijftigste, weer voor tien jaar vertrokken ben, want dat gevoel heb ik; Maar ik week dat die drukte ook een tegenpool nodig heeft, dat ik daarnaar snak. En ik vind die, vooral, bij mijn gezin. Als ik vaneen zware reportage terugkom, staan mijn kinderen daar met hun verhalen, die willen niet weten wat ik heb beleefd. Er moet gekookt, gewassen, hun kleren zijn te klein. Ze halen me terug naar waar het echt om draait: mijn nest, mijn geliefden, de zorg voor hen. Niet het succes en de mislukkingen van elke dag, die zijn niet meer dan de wind waardoor we ons laten meewaaien

Ik geniet van de aandacht, ik sta graag op een podium, ijdelheid is mij niet vreemd. En mij werk palmt vaak mijn leven in. Maar de essentie ligt wel elders. Ik heb dat tijdens de opnames van De Bleekweide erg intens gevoeld: Als je kloppen van het leven krijgt, dan telt maar een din: de liefde, de plek waar je thuishoort –

Ik ben de afgelopen maanden van job veranderd. En ik ben daar veel mee bezig geweest, ja. Maar het is maar dat, toch, een nieuwe job?